

ВАРТОВА БАШТА

КВІСТНИК ПРИСУТНОСТІ ХРИСТА

"СТОРОЖЕ! ЯКА ПОРА НОЧІ?"
"Нагходить порямок, та ще ніч" Іса. 21

The Watch Tower and Herald of Christ's Presence
Ukrainian Edition
Monthly

Vol. L МІСЯЧНИК с. № 9

Вересень 1, (September 1,) 1929

ЗМІСТ:

РАДУЙТЕСЯ В ЄГОВІ	131
Духово Слабі	133
Заохочення	134
Можуть статися будівничими	135
Благословенства	136
ХТО ПІДЕ ДО НЕБА?	137
МОЛИТВА В НОВІМ ЗАВІТІ	140
Тексти і Коментарі на Освідчення	142
Питання і Відповіді	144

„Став же я вначе на варті і, стоячи моя бр. на башті, роздумав, що скаже він мені, що відповість на мою жалобу.“ — Аввакум 2:1.

© W.T.B.Z.T.S.

На землі перелопух парадів у ніколоті: як зареве море та фалі {взбурені, невдоволені маси}. І омертвіють знову від страху та розжиганим того, що прийде на вселенну: сили бо небесні захитаються. ... Як побачите, що се стється, зверніть до Царства Боже банько. Выпростуйтеся і підійміть голови ваші, радуйтеся, бо наближилось викрулення, маде. — Маттея 24:23, Марка 13:29; Луки 21:25-31.

СЕЙ ЖУРНАЛ І ЙОГО СВЯТА ЦІЛЬ

СЕЙ журнал видає Товариство в тій цілі, щоби допомогти людям зрозуміти Божий план. Він поміщує матеріяли для систематичного студіювання Біблії і всі його читачі можуть брати постійно участь в розбиранні його змісту. Він подає розклад дороги подорожуючих бесідників по зборах, і оголошує конвенції і подає справозданя з них. Він також оголошує програми для радіостанцій і поміщує відповідний і поучальний матеріял до пояснення Біблії через радіо.

Він точно тримається Біблії як Божого об'явленого Слова Правди, і стоїть непохитно на основній правді великої жертви викупу, після котрої всі доктринальні науки міряться. Він є незалежний від впливу різних партій, сект і людських віросповідань. Він не прибрис догматичної міни, а радше заохочує читачів до уважного розслідування кожного написаного тут слова порівнюючи його з наукою неомиланого Слова Божого. Він не мішається в жадні суверенності і не поміщує п'яких персональних справ.

СВЯТЕ ПИСЬМО ВИРАЗНО УЧИТЬ НАС

ЩО ЄГОВА є одиникий справедливий Бог, сотворитель неба і землі, і перебуваючий од віків до віків; що Логос був початком Його творива, котрий описав стався чоловіком; що Він тепер є Господь Ісус Христос у славі, котрому є дана всяка сила на небі і на землі.

ЩО БОГ сотворив землю для людей, і Він сздав совершенного чоловіка на ній; що чоловік добровільно переступив закон Божий і тому був засуджений на смерть; що через Адамів гріх усі люди прийшли на світ грішниками і без права до життя.

ЩО ІСУС стався чоловіком для того, щоби міг статися Відкупителем людей; що Він дав своє життя в жертву за чоловіка, через що Він набув ціну викупу; що Ісус воскрес із мертвих, вознісся на небо і представив вартість жертви чоловічества, яко ціну викупу за чоловіка.

ЩО через многі століття Бог, через Христа, вибрав з між людей членів церкви, котрі становлять тіло Христа; що місія церкви є ступати слідями Його Господа Ісуса Христа, приображуватися на подобию Його, давати свідчення о імені і плані Єгови Бога, і остаточно бути прославленою з Ісусом Христом в Його царстві небеснім; що Христос, голова і тіло, становить „наслідок Авраама“, котре буде благословити всі племена землі.

ЩО СВІТ ВЖЕ СКІНЧИВСЯ; що Господь Ісус повернувся і є тепер присутний; що Єгова посадив Ісуса Христа на своїм престолі і велить усім народам слухати Його.

ЩО НАДІЯ всіх людей лежить в тім, що Христос у своїм царстві поверне людей до совершенного стану; і що підчас царювання Христа кожний чоловік буде мати нагоду стати на пробу о життя, і ті, що будуть послужні, отримають вічне життя і щастя.

ВИДАВЦІ:

Wartowa Bashta

WATCH TOWER BIBLE AND TRACT SOCIETY

117 ADAMS STREET ... BROOKLYN, N. Y. U. S. A.

Заряд:

И. Ф. Рутерфорд

Президент

В. Е. Ван Амбург

Секретар і скарбник

Редаційний комітет:

И. Ф. Рутерфорд

В. Е. Ван Амбург, И. Гемрі, Р. Г. Барбер, Е. И. Коварт.

Бюра в інших краях:

FOREIGN OFFICES: *British:* 34 Craven Terrace, London, W. 2, England; *Canadian:* 40 Irwin Avenue, Toronto, Ontario; *Australian:* 495 Collins St., Melbourne, Australia; *South African:* 6 Lette St., Cape Town, South Africa. Please address the SOCIETY in every case.

Предплата на Вартову Башту річно вносить в Злучених Державах 1.00, в Канаді і інших краях, 1.50; в Великій Британії, Австралії і в Полудневій Африці, 7 ш. Предплату в Злучених Державах треба вислати через поштовий переказ, експрес ордер або банківий переказ. В Канаді, Англії, Полудневій Африці і Австралії Предплату треба вислати лише до відділу того краю.

Сей журнал виходить на кількох мовах.

Для бідних, що неможуть заплатити за сей журнал, а бажають його читати, вислаємо даром, если о се попросять.

Уваг для предплатників! В нас є такий звичай, що не вислаємо спеціального повідомлення, що отримали належність, ані не повідомляємо, що предплата скінчилась, а тільки зазначаємо се побіч адреси один місяць наперед.

Entered as Second Class Mail Matter at Brooklyn, N. Y. Postoffice. Act of March 3, 1879.

ПРОСЬБА

Знову звертаємось до вас братя і приятели з просьбою, щоби від тепер більше свої кореспонденції відносно справ інтересових Товариства, не адресовали на імена певних братів котрі тут працюють в відділах, але адресуйте як слідує:

WATCH TOWER BIBLE & TRACT SOCIETY

Ukrainian Department 117 Adams St., Brooklyn, N. Y.

ПРОГРАМИ ЧЕРЕЗ РАДІО

Осьим повідомляємо Українців, замешкалих в місті Акрон, О. і околиці, що будуть давані відчити, дуже інтересуючі на підставі Слова Божого. Зі станції як слідує:

WFJC, K/C 1450, meters 206.8, watts 500, Beacon Journal Bldg., Akron, Ohio.

Програми будуть надавані як слідує:

В неділю на 25-го серпня, о год. 8:15 веч.

В неділю на 29-го вересня, о год. 8:15 веч.

В неділю на 27-го жовтня, о год. 8:15 веч.

В неділю на 24-го листопада, о год. 8:15 веч.

В неділю на 29-го грудня, о год. 8:15 веч.

Всі котрі бажають більше інформації відносно наших програм прешені писати на адресу:

Mr. J. Stasyshyn, 174 E. Croster St., Akron, Ohio.

ПРОГРАМА ЧЕРЕЗ РАДІО

Отсим повідомляємо Українців, замешкалих в Ірі, і околиці, що буде даний відчити „Добробут Півний“ через Радіо на 29-го вересня, від години 11:30 рано: Зі станції як слідує: W. E. D. H., Erie, Pa.

ВАРТОВА БАШТА

I Вістник Присутности Христа

Рік L.

Вересень 1, 1929

№ 9

Радуйтеся в Єгові

«Тобі мати мені осолобу в Господі, возведу тебе певно на висоти землі та насичу тебе насліддєм Яковим, предка твого; — се сказали уста Господні.» — Ісаї 58:14.

ЄГОВА любить усіх тих, з котрими Він зробив угоду, і самий Він дбає о їх добро. Але вони мусять підчинитися під права Божі, бо инакше вони не можуть перебувати вічно в домі Його. Їх любов до Всевишнього мусять бути найвисша. Коли котрий з Його синів знаходиться в небезпеченстві, тоді Він дає їм остерогу задля його власного добра. Єгова велів своєму пророкові написати між тими, що тішуться своїм духовим розвоєм, а між тими, що радуються в чиненню волі Божої. Він показує, що та перша кляса не подобається йому і що вони знаходяться в небезпеченстві, а сі другі стрічають вимоги Його закону.

Через певний протяг часу Вартова Башта, як се вже читачі знають, робила натиск на важність служби в проголошуванні імені Єгови. Сей постійний натиск на працю був прийнятий в ріжний спосіб ріжними одиницями Господнього народу. Де котрі остро крикували Вартову Башту і тих що редакують її. Де котрі навіть пішли так далеко, що назвали Товариство підприємством для спродажи книжок і роблення грошей. Такий закид є не лише фальшом але злобою. Однак сей закид не знеохотив Товариства до дальшої діяльності, будучи вповні переконане, що така воля Божа і що так треба поступати.

Та опозиція ставала чим раз гірша і гірша. Отже що тут сказано, не є сказано для користи противників, тому що є мала надія щоб вони могли вийти із свого огірчення і ненависти. Але декотрі провідники опозиції намовили інших, над котрими вони мають вплив, відступити і стати байдужними і літними. Сих то власне Слово Боже перестерігає і Вартова Башта рівнож буде перестерігати і напominати. Если ж Вартова Башта не буде робити натиску на важність служби Господньої, тоді Бог постарается о якусь иншу річ для сього.

Знову є инша кляса Господнього народу, що радується в теперішній правді, котру Гос-

подь дав своїм людям через Вартову Башту, і радувалась задля сього, що брала участь у Господній праці. Вона радується виконувати волю Його, зрозумівши, що Господь покликав їх для свого імені. Сі вірні знають, що вони мусять бути послужні Його заповідям і співати в честь імені Його. — Діян. ап. 15:14; 1 Петра 2:9,10; Ісаї 43:10,12.

Сим Вартова Башта не обороняє свого становиська, ані не старається оправдати чому вона се так робить. Сього не треба робити. Однак, если Божі помазанники мають додаткові докази зі св. Письма, що напрям Вартової Башти є вповній згоді зі Словом Божим, то таке знання зміцняє їх віру. Докази св. Письма вповні оправдують напрям Вартової Башти відносно роблення натиску на працю Господню. Пророцтво над котрим тепер застановляємось є додатковим доказом сьої точки.

Се пророцтво отворається словами: „Клич грімко, не вдержуйсь, підними голос твій, мов труба, і вкажи мойму люду беззаконня його, й дому Яковому всі гріхи його.“ (Верш 1) Се є Божий приказ для Божого останка, приказуючи йому голосити вість для дітей дому Господнього. Сей факт, що вони є з дому Якового, показує, що вони зробили угоду з Богом через жертву. Слова сього вершика служать неначе пересторога для тих, що зробили угоду з Богом через жертву, а однак занедбали або відмовилися виконувати заповіді Його. Вони є вимірені проти тих, що думають про себе високо і є задоволені собою, і котрі чекають дня, коли то вони стануть так добрі і розвинені, що Бог буде змушений забрати їх до неба і вони будуть помагати йому управляти небесами. Се є та сама кляса котра була представлена в Лаодикийській церкві. Вона є літна і байдужна до приказів Божих. Останку є приказано давати виразну пересторогу і не щадити себе. Останок повинен пильно старатися розказувати вість всім, щоби ті, що зане-

дбали обов'язки, могли поправитися і спішили поставити себе в гармонії з Богом і увійти в працю Божу, яка має бути виконана в сім часі.

Дальше пророк говорить: „Вони ж бо питають у мене що дня про путі мої, начеб вони були такі люди, що живуть праведно й не відрікаються законів Бога свого; вони допитують у мене про справедливість судів моїх; хотілиб зблизька зомною судитись.” (Верш 2) Тут Єгова говорить про обставини тих, котрі не стараються скільки можуть прославляти імя Боже після Господньої міри. Вони тішуться, що вони мають правду, і сходяться, співають, і моляться, як писання приказує їм, і здається, що радуються приходити до Бога. Так як колисьні стародавні фарисеї, вони кажуть до Бога: „Ми служимо тобі, а ти будеш нас благословити?” Вони задовольняються отриманою правдою над котрою вони роздумують, але дійсної радості у виконанні Божих приказів в сім часі, вони не мають. Се закінчення попираємо словами пророка:

„Чому воно так, що ми постимо, а ти не бачиш сього? впокоряємо душі наші, а ти не знаєш? Ось — бо в день вашого посту ви зволяете волю вашу, й вимагаєте тяжкої праці від других.” (Верш 3) літні тут говорять до Бога в запитуючій тоні. Вони чують свідectво проти себе, і кажуть: „Ми постимо, ми молимося і плачемо і розказуємо про нашу любов, і чому ж ти не чуєш нас?” Бог відповідає через свого пророка і каже їм, що хочай вони моляться, постять, і сходяться і освідчуються, то однак вони не мають дійсної радості в Господі. Бог каже їм, що вони більше любуються в собі і що вони люблять научати других як виробляти характер і братерську любов. Вони прибирають міну і вдають неначе вони є святійші від других. Вони говорять про одну річ, а практикують другу. Промовляючи дальше до сьогі кляси і казуючи їм їх невластивий напрям, пророк Божий говорить:

„Ви постите хіба на те, щоб сваритись та правуватись, і немилосердною рукою кулакувати других; ви не постите того дня так, щоб голос ваш чуто на небі.” (Верш 4) Вони люблять вивисшати свої власні чесноти і шукають щоб перед кимось похвалитися як за добрі діла вони вміють робити. Вони тратять много часу, судячи братів своїх після їх власної міри. Вони роблять різницю між собою а иншими і звертають увагу на себе, щоб і другі бачили, що зачудовий характер вони виробили собі. Вони тішуться самі собою, але радості в прославленню іменні Господнього, вони не мають. Їх піст і їх молитва з прибраною побожностю є часто причиною сварні і кулакування.

Через довгий час многи посвячені щиро вивували, що головна задача їх була виробити собі характер за що Господь мавби взяти їх до неба. Коли вони стрічаються з другими, так зараз прибирають побожний вид і жалібний голос. Самий їх вид показує, що вони в покорили себе, а на освітченню все розказують як багато вони терплять ради справедливости. Вони прибирають сумний і скромний вигляд і вдають за цілковито посвячених Господу. Під час зібрання вони нахилиють свої голови в дуже скромнім тоні і вздыхають і стогнуть неначе покриті веретешем і попелом, і виглядають, що знаходяться у великім клопоті. Вони вірують, що таке поступовання є конечное шоби дістатися до неба. Вони кажуть, що через піст і впокорення себе вони розпинають в собі старого чоловіка а розвивають нового і красшого.

Если один із таких людей був старшим у зборі через кільканайцять років, то протягом того часу він виробив собі вплив над другими. Своєю мовою і рухами в присутности других він показує себе вже вповні розвиненого і готового до неба. Розуміється, йому, яко провідничому кляси, се булоб понизше чести і його великої позиції брати участь в активній службі. Його вплив ділає на других так, що инші стараються бути подібні йому. На зібранню можна часто пізнати їх, тому що вони виглядають неначе достигла тростина з похилою головою. Своім поступованням, що голоснійше говорить чим слова, вони кажуть: „Гляньте на нас! ми святійші чим ви. Гляньте, що зачудовий характер ми виробили собі! Всі инші повинні брати нас собі за взірць і осягнути сей блаженний стан, який ми осягнули через побожне і тихе роздумвання і розвинення братерської любові.”

Слова пророка ясно говорять, що Бог не є задоволений з такого поступовання. Если би Він хотів красних і славних сотворінь шоб йому помагали правити світом, то спевностю що Бог може мати їх з між святих і красних ангелів. Але Бог не потребує нікого до помочи управляти світом. Він вибрав собі з між людей нарид для свого імени, і дав їм привилей возвіщати про Його чесноти і діла. Хто величається своїми власними чеснотами, той не приносить слави Богу, ані сим він не виконує Божої ціли відносно чоловіка. Робота яку Бог дав виконувати помазанникам є для їх власного добра, шоб через се вони могли доказати свое цілковите послушенство в службі Його і радість у виконанню приказів Його.

Хто високо виносить себе і своєю побожностю впливає на инших, такий не подобається Господу. Бог не бажає похилої голови, як тростина. До таких Він каже: „Чи се такий

піст, який я вибрав собі, день коли то чоловік влокорує душу свою, похилює, наче тростина, голову свою й попів на верітку підстилає під себе? Чи се назвеш ти постом та днем угодним Господеві?" (Верш 5) Сі слова Єгови показують, що Він не любується поступками тих, що стараються переконати других через своє побожне лице, що вони вже виробили собі характер на подобиє Христа. Противно, Христос сказав до своїх учеників: „Коли ж постите, нехай не буде в вас, як у лицемірів, сумного виду: змінюють бо лица свої, щоб здаватися людям постниками. Істинно глаголю вам: Що мають вони нагороду собі. Ти ж, коли постиш, намасти голову твою, і вмий лице твоє, щоб не здавався людям постником, а Отцеві твоему, що потай; а Отець твій, що бачить потайне, віддасть тобі прилюдно." (Маттея 6:16-18) Се право висказане Ісусом годиться з словами пророка. Коли хто служить Господу, то він повинен показати на лиці, що він має радість у серцю.

14 „Хто думає, що він мусить йти на плятформу в довгій одежі і нахилювати свою голову і шептати молитви, щоб другі гляділи на нього, сей показує самолюбство, що є протиставленнем любови. Хто хоче приподобатися людям, той є самолюбний. Лише щире і горяче бажання приподобатися Богу є доказом любови. Хто дійсно любить Бога, той пильно старається пізнати і чинити волю Його; і чинячи се, він буде веселий, тому що він радується в Господі. (1 Йоана 5:3 Йоана 14:21) Далше Господь показує який піст Він любить і приймає:

15 „Ось піст, який я люблю: зніми кайдани несправедливости; розв'яжи повязи ярма, одпусти придавлених на волю, і розірви всяку кормигу." (Верш 6) Постити значить стримуватися від того, що є властивим і приемним для тіла, як н. пр. стриматися від поживи, а відложити більше часу на прославлення імени Єгови. Нігде св. Письмо не учить, щоби Християнин мав постити в тій цілі, щоби звернути на себе увагу.

16 „Коли пророцтво є в процесі сповнення і Божий нарід бачить се, тоді вони повинні радуватися і чинити се, що Бог через пророка каже їм робити. У сім часі Бог показує своїм помазанникам, що много вязнів потребує помочи. Ріжні лукаві проповідники захопили сих вязнів і тримали і тримають їх у своїх системах і організаціях під своїм впливом. Сі вязні тепер кличуть до Бога, і Він чує їх голос. Бог приказує своїм помазанникам нести вість визволення сим вязням і показати їм великий привилей, як вони можуть стати цілковито по стороні Гос-

пода. Він приказує своїм помазанникам помагати сим вязням пірвати кайдани і визволитись.

17 „Далше, в ріжних зборах Дослідників Біблії є одиниці звязані невластивим впливом деяких старших. Если проповідник або старший в зборі відказується брати участь в активній службі і голосити евангелію другим, а натомість каже клясі, що се є більше важним потихо і побожно роздумувати, тоді сей провідник вяже декотрих одиниць своїм впливом і задля сього вони стають літними. Такий стан байдужности є для їх власної шкоди і Бог велить свому вірному останку кликати грімко, неначе труба, і не щадити щоби лише літні могли пробудитися. Господь каже своїм вірним приложити всіх старань і помагати Його народі скинути ярмо, щоб вони побачили славу Його.

18 „Всі благословеньства життя виходять від Бога Єгови, тому що Він є великий Життя-Давець. Люди мусять пізнати Його і Його возлюбленного Сина, щоб вони могли отримати вічне життя. Вони мусять відкинути всяке балвохвальство. Почитання чоловіка було одно з плянів сатани для відвернення людей від Бога. Прибрання сурового і побожного вигляду не може бути для ніякої иншої цілі, хіба на се, щоби отримати пошану від людей. Такий чоловік зачинає покланятися своїм власним чеснотам, і забуває, що се все він отримав від Бога. Сим він накладає ярмо на себе і на других, котрі є під його впливом, і через се вони не можуть бачити сього великого привилею для прославлення імени Єгови і тому не можуть радуватися в Йому.

19 „Бог дав підтримуючий хліб, або духову страву, для свого народу і помазанники повинні ділитися тим хлібом з голодними. Бог не заповів нікому з Його помазанників кормити лише себе і потім тихо роздумувати над тим, чим він покормився. Хто дає правду иншим той не лише кормить себе, але також кормить і других; і тоді всі отримують благословеньства. Отже Бог через пророка так говорить до свого народу, що любить Його:

20 „Поділись з голодним хлібом і введи в хату бурлаків бездомних; як побачиш обідранця, прикрой наготу його, і від однокровного твого не хвайся." (Верш 7) Тут Господь каже своїм людям, щоб вони не ховалися по своїх домівках або по своїх зборах, але противно; Він каже, щоб вони йшли і розносили хліб життя голодним; щоб вони шукали незанятих у службі Господній і розказували їм про блаженній привилей як вони можуть стати цілковито по стороні Господа і служити Йому.

21 „Хто лише слухає Слова Божого і втягає в себе його, як губка воду і не дає нікому, та-

кий ошукує себе. „Будьте ж чинителями слова, а не тільки слухачами, обманюючи себе самих.” (Яків 1:22) Се є безперечний доказ, що хто слухає Слова Божого а не виконує Його так як воно приказує, такий ошукує себе. Господь ясно і виразно зазначив, що формалізм не подобається Йому. Нині правдивих учителів є дуже мале число, а всі фальшиві ведуть людей у блуд. — Езекиїла 34:1-9.

²²Та вірні помазанники Божі мусять практикувати чисту і правдиву віру. „Ото бо віра чиста і неопоганена перед Богом і Отцем, щоб одвідувати сиріт і „вдовидь у горю їх, і держати себе неопоганим од світа” (Якова 1:27) Між „вірою”, а чистою вірою в Господа, є велика різниця. Вірні мусять відкинути всякий компроміс зі світом, і відважно і радісно розказувати людям про Боже правительство, котре незадовго визволить їх і буде благословити їх. — 1 Йоана 4:17,18.

Духово Слабі

²³Хто противиться активній роботі в голошенню від дому до дому про чудові діла Єгови, такий є духово слабкий. Звичайно буває, що такий духово слабкий шукає помилку у тих, що є активні на полю Господнім. Такі духово слабкі можуть бути виздоровлені, але лише одним Господом. Хто хоче бути сильним від слабости, такий мусять вірно поступати після вказівок Господа. Для того то Господь приказує помазанникам грімко кричати для добра сих духово слабих, щоб вони побачили правдиву дорогу і виздоровіли.

²⁴Много духово слабих остро критикують Вартову Башту і тих, що є заняті на полю активної служби. Самі нічого не робили під час періоду Елисея, котрий представляв роботу церкви. Така неактивність спричинила в них духову слабкість. Вони все говорять: „Ми не отримуємо досить духової поживи; ми повинні чути більше науки про розвій характера і як показати більше любови; ми не повинні говорити проти світа і гноблючої організації.” Таке нарікання свідчить о духовій слабости в тих, що так говорять. Бог через пророка відповідає їм: „Еслиби ви були послушні моім приказам, і несли вість правди иншим і голосили про мое імя і заміри, то сим ваша слабкістьвилічиласьби.”

²⁵Продовжуючи даліше пророк говорить: „Тоді світло твоє зорею засвітить і рани твої скоро сціляться, і справедливність твоя буде поперед тебе ходити, та й супроводити ме тебе слава Господня.” (Верш 8) Всім є добре відомий безперечний факт, що безактивні і літні не розуміють і не дорожать сповненими пророцтвами від коли Господь прийшов до свого

храму. Вони живуть минувстю і ошукують себе, віруючи, що Господь не дає вже більше поживи протягом минулих десятих років. Бог кормив своїх дітей протягом періоду представленого через Ілію і опісля Його власної волі. Він давав їм то, на що був час розуміти. Однак Бог не перестав відкривати своєї правди і по сім. Хто є спільником з Богом і Христом і виконує волю Його, оскільки може, той даліше ходить у світлі. (1 Йоана 1:7) Хто ж зробив угоду чинити волю Божу, але шукає помилку і осуджує активність братів своїх а самий буває бездільний, літний і недбалий, такий є сліпий і не може бачити красоти тої правди, котру Бог тепер відкриває своїм помазанникам. — 2 Петра 1:9; Одкриття 3:17.

* ²⁶Еслиби літні пробудилися і пішли дорогою назначеною Богом, тоді вони не лише виздоровілиби від слабости своєї, але Господь каже, що „справедливність твоя буде поперед тебе ходити.” Помазанники знають, що вони йдуть правдивою дорогою, і тому є оправдані. Ніхто самооправданих не буде признаний Господом. Даліше пророк додає: „Супроводити ме тебе слава Господня.” Се значить, що Бог вхоронить їх як ззаду так і спереду від нападу ворога. Тоді оцілені будуть знати, що вони йдуть абсолютно безпечною дорогою.

²⁷Останок є тепер напереді Божої маленької армії, а літні можуть виздоровіти і йти за ними. Той хто йде вперед не може бачити як ворог заходить ззаду, але Єгова охороняє своїх як ззаду так і спереду. „Ви ж вийдете не з поквапом і не навтеки, бо поперід вас іти ме Господь, і Бог Ізраїля буде провозжати вас.” (Ісаї 52:12) Ся благословенна обітниця від Господа дає повну охорону і радість кождому Його помазанникові; помазанники знають, що ворог шукає знищити їх.

Заохочення для літних

²⁸Господь каже до літних, що ярмо, яке вони наложили на себе, пригнуло голову їх неначе тростину. Їх вигляд сумний; вони бажають забратися з землі. Розуміється, если котрий з них нагло дістане запалення легків, то він зараз посилає за лікарем. Отже як бачимо вони не увійшли в радість Господа і не дорожать фактом, що прийшов час для прославлення імени Бога Єгови і визволення людей з під гнету. Та Бог дає їм нагоду сцілитися і увійти в радість Його, і аж тоді Він вислухає їх.

²⁹Даліше Господь говорить до них: „Тоді ти покликнеш, і Господь вислухає тебе, заголосиш — а він скаже: Ось!” Даліше Господь навчає їх, через свого пророка, що їм треба роботи, щоб Він вислухав їх: „Як жеж ти ще з твого займища викинеш ярмо, перестанеш під-

німати грізно палець та зневажливо говорити." — Верш 9.

²⁰Останок радісно зголосився на поклик Господа розносити Його вість, кажучи: „Ось я, пошли мене!" (Ісаї 6:8) Бог також кличе і до літних, щоб вони пробудилися і чинили Волю Його і отримали Його благословенства. Давши пораду їм через свого пророка, Бог говорить: „І голодному віддаси серце твоє, та нагодуєш душу злиденника, — тоді в темі в тебе засяє світло, а тьма твоя стане, мов полудне." (Верш 10) Інакшими словами сказати, Господь кличе до них, щоб вони вийшли з свого стану відлучення, і щоб вони розносили вість правди народам. Задля заохочення тої самої кляси Бог обіцяє послухним, що за для їх молитви, відступити від них смуток, а повернеться мир і радість.

²¹„І Господь буде по всяк час провідником тобі, і буде часу засухи насичувати душу твою, та кріпити товщею кості твої, і будеш ти мов сад, підсичуваний водою, й мов криничина, що в неї вода не всякає." (Верш 11) Для тих, що будуть послухні, Бог обіцяє, що правда і радість для них небракне.

Можуть статися будівничими

²²Усім помазанникам є добре відомий факт, що по 1918 році прийшло до розламу в рядах Божої армії, що був спричинений тими, що колись ішли правдивою дорогою. На декотрих вплинуло се і вони відступили від праці задля мильного поступовання других. Останок Господень тепер стоїть напереді Божої організації на землі, і Бог обіцяв, що если хромі пробудяться і увійдуть в радість Господню, то їм буде дозволено працювати і вони зможуть статися будівничими. Се однак не значить, що вони будуть будувати самих себе, але що вони будуть відбудовувати пустині, як про се говорить пророк: „І забудує рід твій пустині давлезні; ти одбудуєш основи многих поколінь, і казати муть про тебе: Він одбудував розвалини, попрокладавав знов шляхи про поселення." — Верш 12.

²³Если вони будуть послухні Божім заповідям, то вони стануться будівничими через голошення про царство, як се Господь заповів. (Мат. 24:14) Через радісне і відважне голошення про імя і діла Єгови; через збирання камінів лжи, через піднесення високо Господнього прапору для людей, сим вони принесуть собі добро і славу імени Єгови. (Ісаї 62:10) Сион є вже збудований; але сей факт, що Бог заохочує літних, показує, що в Його організації є ще для них місце і нагода. Можливо що вони також будуть показувати правдиву дорогу для тих, що шукають Господа.

Субітний День

²⁴Многі, що відмовилися брати участь у активній службі, тепер менше більше так роздумують: 'Субота се є день відпочинку, і ми тепер жиємо в субітнім дню. Се значить, що нам треба відпочивати а не ходити кудась від дому до дому і проповідувати правду а другим. Ми вже спочиваємо в Господі і чекаємо аж нас Господь забере до неба.' Господь виразно сказав, що хто так думає, той ошукує себе.

²⁵Бог спочив від діл творення сегого дня; але се не значить, що Він дармував від тоді аж до тепер. Коли Ісус прийшов на землю чотири тисячі років по сотворенню чоловіка і пояснюючи про субітний день, Він сказав: „Отець мій і досі робить і я роблю." (Йоана 5:17) Якуж роботу Господь робив? В Його законі є зазначено, що если вія або осел попадеться в яму то навіть в суботу його треба витягнути. Тут Ісус відносився до закону субітного дня, коли противники закидали Йому гріх за оздоровлення в суботу. Луки 13:11-16; 14:4,5.

²⁶Слово Боже показує, що субітний день є днем реституції. Від упадку чоловіка Бог розвивав свій план спасення і реституції для чоловіка. Отже если семий день або субота для Нього не була днем дармовання, рівнож і помазанники не повинні дармувати а головно в сім часі. Прийшов найвисший час для Бога установити справедливе правительство для визволення і благословення людей. Всі співробітники Його, замість бути безактивними, повинні увійти в стан праці. Вони повинні бути співробітниками Його і чинити те, що Він приказує. Вони є покликані бути свідками Божими свідкувати в Його назначений спосіб. Їх задача є розказувати про діла Божі, щоби люди могли стати по стороні Господа Бога. Бог дав їм свого духа і спосібність розказувати людям про Його великі діла. Радія, друкарні, книжки і нагода йти від дому до дому, о сі всі річі постарався Бог для виконання Його роботи в сім часі субітного дня. Про се говорить пророк так:

²⁷„Коли вдержиш ногу твою для суботи, та не будеш сього дня мого святого своїх збагів чинити; коли буде субота в тебе осолодою, днем Господнім святим, шанованим; а пощануєш її тим, що не робити меш твоїх діл звичайних, не гедити меш своїм примхам і пусторікі слова поняхаєш." (Верш 13) В сім верші Бог показує, що хто зле зрозумів субітний день і перестав ділати, і если він покине своє самолюбство і буде виконувати Його заповіді в Його назначений спосіб, тоді він отримає признання і благословенства від Єгови. Тоді вони будуть радуватися в Господі, а не у своїм „виробленім характері."

Благословенства

²⁸«Еслиби літні пробудилися, покаялися і на-вернулися на Господню путь, то для них лишаються ще великі благословенства. Головно се відноситься до тих, що сталися безактивними задля злого впливу, який мають над ними сильніші в зборі. Бог каже їм, если вони на-вернуться і радуватися муть в Господі, то вони отримають Його благословенства. Сі слова є як раз в гармонії з обітницею даною Ісусом для літних в Лаодикийські церкві, що показує, що сі пророцтва є тепер в процесі сповнення. — Одкриття 3:17-19.

²⁹«Яків мав велике бажання посісти первенство від свого отця. Його бажання вподобались Богу і первенство Ісава було дане йому. По сім він був переслідуваний через свого брата Ісава. Отже Яків представляв тих, що люблять Бога і мають велике бажання угодити Йому і отримати Його благословенства. Наслідство, яке виходило з дому Якового представляло вічні благословенства для вірних членів Божої організації. До тих, що слухають Господа і відвертаються від самолюбства і радуються в Єгові, Бог каже: „Тоді має меш осолоду в Господі, насичу тебе наслідом Яковим, предка твого; — се сказали уста Господні.“ — Верш 14.

³⁰«Бог з доброти своєї вивів нарід свій з пекучої пустині світа. Він провадить і навчає їх, тому що Він любить їх і для того перестерігає їх о небезпеченстві. Для їх добра Він приказує останку кричати і перестерігати голосним голосом труби. Ся заповідь мусить бути виконана, тому треба постійно робити натиск на важність служення Богу. Про Його любов до Його народа і про Його благословенства для послужних Він описав давно словами пророка: „Бо най Господа нарід його; Яков уділ насліддя його. Він знайшов його в пустині, в степу безлюдному і дикому; він охоронив його, пильнував його, і беріг його як зіницю ока свого. Як орел визиває гніздо своє, і над орлятами ширяє, крила свої простирає, бере і несе їх на широких крилах своїх; Так виводив його Господь сам, і не бувало з ним чужого бога. Водив його погорах землі і кормив його плодами з поля; і дав йому ссати мед і цідити олію по кременистих горах.“ — 5 Мойсея 32:9-13.

³¹«Бог був добрий до Люцифера і ся доброта затвердила горде серце Люцифера. Бог був також добрий до Фараона і Його доброта затвердила горде серце Фараона. Бог тепер показує свою доброту і милосерде і пересторогу до літних, наминає їх, щоб навернулися, і показує як великі благословенства чекають їх, если вони будуть послужні Йому. Та і тепер Його доброта і ласка затверджує серце гор-

дих. Декотрі надмуться задля гордині і будуть сміятися та ругатися з того, що тут написано і дальше будуть противитися. Чи їх спосіб ділання перешкодить роботі Господній? Спевністю, що ні. В яким стані серця знаходяться нині ті, що відмовляються прийняти ласку Слова Божого відкритого їм? У слідуочім числі Вартової Башти сю точку будемо брати під розвагу.

³²«Всякий, що радується в Господі тепер, ясно бачить як вельми важний був 1918 рік. Тоді Господь прийшов до храму і Боже світло світить чим раз яснішо на Голову, того совершенного камення положеного перед помазанниками Божими. (Захарія 3:9,10) Від часу до часу Божі блискавиці виходять з того Камення і освічують Сион. Се світло потішає, заохочує і скріпляє тих, що люблять Господа. Нехай отже, помазанники радуються в Єгові, щоб їм статися вічними учасниками Його благословенств.

ПИТАННЯ ДО СТУДІ

Як Єгова відноситься до тих, що зробили угоду з Ним?

На які підставі вони можуть затримати Його любов і ласку? Для якої цілі Він перестерігає, докорує і карає своїх людей? ¶ 1.

Порівнай як відноситься різні брати до постійного заохочення до служби справ царства. Чому треба робити часто натиск на важність бути зайтим у службі Божій? ¶ 2-5.

Що означає вираз „дім Якова“? Про які беззаконня і гріхи говориться там? Котрій кляси Бог приказав: „Клич грімко, не вдержуйся, підними голос твій?“ ¶ 6.

До котрої кляси відноситься верш другий? ¶ 7.

Чому Господь не бачить діл літної кляси? Після слів Господа, те задля якої цілі ся кляса вкорює себе і постить? ¶ 8,9.

Як многі мильно думали, що вони можуть приподобатися Господу? Що Господь говорить про їх поступовання? ¶ 10-12.

Як Ісус учив про піст? ¶ 13-14.

Що значить піст і яка його ціль? Що повинні робити люди Господні, коли Господь відкриває сновення якогось пророцтва? Описив правдиве значіння 6. верша. Як може сновити сей верш нарід Господень? ¶ 15-18.

Чи Ісус коли казав: Дармо дістали, тримайте для себе? Про яку поживу згадує верш семий? ¶ 19-20.

Що говорить Яків про того, хто слухає Слова Божого, а не чинить його? Як він поясняє правдиву віру? ¶ 21,22.

Дай докази духової слабости між народом Господнім. Хто може оздоровити їх, і що їм треба, щоби бути духово здоровими? ¶ 23,24.

Як дехто занебдує отримати благословенства зазначені у восьмім верші? Задач якої причини? Чи є обіцяно

охорона для тих, що радісно увійдуть в сей привилей? ¶ 25-27.

Яку нагоду дає тим, що є закуті в кайдани? Як вони можуть дістати Господні призначення і благословенства? Що є обіцяно для тих, що будуть послухні Господу? ¶ 28-31.

Опиши розлам між Божим народом. Если літні визнають свій стан і підуть дорогою послухенства, то який привилей буде їм даний? ¶ 32,33.

Як дехто мильно розуміє спечиннок в суботу? Як про се учив Ісус? Після науки пророцтва, то як помазан-

ники можуть статися співробітниками з Богом? ¶ 34-36.

В який спосіб літня кляса може сповнити вимоги тринадцятого вершика? ¶ 37.

Які дальше багаті благословенства Господь дасть послухним? Що означають слова: „Насичу тебе наслідом Якова“? ¶ 38-40.

Поясни як чиєсь серце може затверднути через не оцінення Божої доброти і Його милосердя. Покажи чому тепер конечно треба увійти в благословенства які Єгова поставив перед своїх людей. ¶ 41,42.

Хто Піде до Неба?

Чи ви бажалиб пійти по смерті до неба, чи вічно жити на землі?

Се питання ставимо зовсім серіозно. Много людей, старих і молодих з обидвох полів, коли їм поставити се питання, вони майже усі відповідають: 'Ми будемо цілковито задоволені і щасливі, если отримаємо вічне життя на землі.' Навіть многі священники заявили таку саму думку.

Недавно, предсідатель університету в Сиракюз п. Дей перед своєю смертю заявив в пресі ось що: „Дослідники Біблії учать, що люди будуть вічно жити на землі. Сподіюсь, що вони вчать правду. Таке життя булоб вистарчаюче для мене.“

Усім є добре відомий факт, що много Християнів, котрі надіються йти до неба, коли вмирають, дістають найлучших лікарів і стараються всіма силами побороти смерть. Многі Християни боруться зі смертю і благають Бога, щоб їх життя було охоронене.

Чому ж вони мають сей мимовільний страх смерті, і чому так сильно триматися життя, коли продовження його значить дальша боротьба, смуток, терпіння і муки?

Відповідь є, тому що чоловік був сотворений жити на землі. Всі члени тіла його були сотворені до земних обставин. Його ноги були дані йому ходити по землі, і булиб зовсім не потрібні йому в небі. Його очі зроблені дивитися на земні річи; його уха, щоб чули земний голос; його уста, піднебіння і жолудок були дані йому травити і зазнавати смачних потрав з землі. Інстинктивно він відчуває, що він не може уживати жадного члена тіла свого в небі. Він відчуває, що Ісус правду сказав, що „Дух тіла й костей не має, як бачити що я маю.“ (Луки 24:39) Павло рівнож правду сказав, що „тіло і кров царства Божого не наслідить; і зотлінне незотління не наслідить.“ — 1 Коринтян 15:50.

Апостол Йоан писав про тих, що підуть до неба так: „Ще не явилось, що ми будемо; знаємо ж що... подібні йому будемо, бо побачимо Його, яко ж єсть.“ (1 Йоана 3:2) Сі тексти і инні учать, що хто піде до неба, той буде мати духове тіло таке, яке посідає Ісус.

Духове тіло є невидиме. Бог Єгова має невидиме тіло; і рівнож Ісус по своїм воскресенню отримав духове тіло. Ангели небесні мають духові тіла; і щоби хто з людей міг бачити ангелів, то перше ті ангели мусять матеріалізуватися; себто, вони мусять створити собі тіло з мяса і появилися в нім. Се є одинокий спосіб в який чоловік може бачити духову істоту. Ісус прибирав тіло кілька разів по своїм воскресенню в тій цілі, щоби переконати учеників, що Він жие. По сім, як Він доказав їм своє воскресення, Він вознісся в їх присутности і вже більше ніколи не буде прибирати тіла, тому що Він дав переконуючий доказ про своє воскресення.

Біблія не лише учить, що чоловік був сотворений на землі, але много текстів запевняють, що люди будуть жити на землі вічно. І справді у св. Письмі є більше текстів котрі учать, що земля є вічний дім для чоловіка, а ніж тих, що говорять, що його дім є у небі. Однак фактом є, що в Біблії є дано дві обітниці вічного життя, а се одна в небі, а друга на землі. Сей факт, що люди будуть вічно жити на землі, так звані Християни не добачили і для того наука Біблії не гармонізується з їх віруваннями.

Протягом темних віків люди творили різні вірування; і від того часу вони все стараються обороняти їх замість студіювати Біблію. Друга велика перешкода розуміти добре Біблію є в тім, що люди все думають, що їх вірування є напідставі науки Біблії і тому відмовляються аргументувати про все, що противиться їх віруванню. Але фактом є, що ані одна доктрина їх вірування не є правдива, коли їх порі-

внати з наукою Біблії. Церковні вірування були витворені людьми, що не мали правди, і то часто людьми крайно злими. Хто хоче бути чесним, той мусить відкинути вірування людські і то так скоро як він побачить, що вони не годяться з наукою св. Письма. Але велика більшість людей є так звязана зі своїми віруваннями, що вони відкидають науку Біблії на бік.

Людські вірування учать, що всі спасенні підуть до неба. Вони учать, що всі умерші немовлята підуть до неба. Рівнож декотрі вірують і так, що добрі люди котрі належуть до церкви, не потребують студіювати ані Біблії ані молитися ані навіть регулярно ходити до церкви, а в якийсь дивний спосіб дістануться до небесної слави. Дальше вірують, що всі погани, котрі померли в незнанні про одинокє ім'я для спасення будуть також в якийсь спосіб забрані до неба.

Що заріжнобарвна громада се булаб у небі! Маленькі діти, злочинці і погани, котрі нічого не знають про Біблію ані про Бога. Вони нічогісенько не зналиб чого Бог хоче від них і не булиб приготовані до ніякої роботи, а тим більше не оцінилиб сеї раптової зміни обставин. Що ж Бог зробивби з такою масою людей?

Однак се не є правда, що малі діти, погани і ті, що навернуться перед смертю, підуть до неба, тому що жадна із сих не сповнила приписаних Богом вимог. Напримір Ісус сказав: „Будь вірний аж до смерти, а дам тобі вінець життя.” Жадна із сих згаданих кляс не була вірною аж до смерти. Дальше Ісус сказав: „Хто побідить, дам йому сісти на престолі моїм, яко ж і я побідив і сів на престолі Отця мого.” Жадна із сих згаданих кляс не побідила нічого. Апостол Павло сказав, що „без віри не можна угодити Богу”, і всі добре знають, що дитина ані погани не можуть вірувати, если нічого не знають про Бога ані про Біблію.

Петро подає нам свої погляди, кажучи: „Подайте у вірі вашій чесноту а в чесноті розум, а в розумі вдержання, а в держанні терпіння, а в терпінні побожність, а в побожності братню любов, а в братній любові любов (до всіх).” І тоді до дає: „Се бо роблячи ніколи не спотикнетись.” Отже бачимо, що ані діти, ані погани, ані ті, що навернулись на смертній постелі, не могли додати сих річей до їх віри. Клопіт з людськими віруваннями є, що вони є навчені науками людськими, а не наукою Біблії.

Біблія виразно і недвозначно учить нас про двояке спасення. Перше про спасення на землі для маси людей, і друге, про небесне спасення для церкви. Обітниця про спасення на землі головню знаходиться у Старім Завіті, а про

небесне спасення в Новім Завіті. Перед смертю Ісуса не було церкви і не могло бути, тому що Він є Головою церкви. (Ефесян 5:23) Дальше, члени церкви є послідувателями Христа, отже не могли бути Його послідувателями перед Його смертю. Небесна обітниця є дана лише тим, що відречуться себе і возьмуть свій хрест і підуть слідом за ним і будуть вірні аж до смерти, і аж тоді за свою вірність, вони отримають славу, честь і безсмертність.

Церква була зачата в день пятидесятниці, або пятдесят день по воскресенню Ісуса; і від тоді другі члени входили в церкву і будуть входити аж поки вся церква буде вибрана.

Після науки Біблії то церква складається з певного і призначеного числа. В Одкритті 14:1 читаємо, що церква складається з 144,000 членів. Промовляючи до своєї церкви Ісус сказав: „Челякайся мале стадо: бо влодобалось Отцеві вашому дати вам царство.” (Луки 12:32) І знову промовляючи до тої самої кляси Ісус сказав: „Вузькі бо ті двері, й тісна та дорога, що веде до життя, і мало таких, що їх знаходять.” (Мат. 7:14) В гармонії з сею думкою знаходимо часто слова: „Много є званих, але мало є вибраних.”

Небесні обітници в Новім Завіті є зроблені для церкви, або малого стада, або 144,000 членів. Говорячи про них Ісус сказав: „Блаженний і святий, хто має часть у першому воскресенню... будуть вони священниками Божими і Христовими, і царювати муь з Ним тисяч років.” (Одкриття 20:6) Про церкву говорить ся часто яко „вбрані Божі”, „вбрані святі Божі”, „Освячені в Христі Ісусі”, „побідники” і „співнаслідники з Ісусом Христом.”

Ся церква буде мати часть у першому воскресенню. Усім верші знаходимо ключ до зрозуміння двох воскресень, згаданих у Біблії. Перше воскресення для церкви, а друге воскресення для цілого роду людського, котре возьме місце аж по злученню церкви з Господом у славі.

Поясняючи сі два воскресення, апостол Павло каже: „Має бути воскресення мертвих праведних і неправедних.” (Діян. Ап. 24:15) Слово „праведні” відноситься до церкви, до тих що будуть вірні і що пробудяться у першій воскресенню; „неправедні” відноситься до цілого роду, включаючи поганів, ідіотів, дітей, і міліони з імена Християнів, котрі ніколи не визнавали своїх гріхів ані не просили Бога о прощення. Ся велика байдужна маса з імени Християн, котра задовольється лише тим, що належить до якоїсь церкви, але котра ніколи не чтила імени Бога Єгови, ані других не заохочувала; також належить до „неправедних”,

помимо того що вона стримується від грубого злочинства.

Знову в іншому місці Ісус так сказав про воскресення: „Прийде час що всі в гробах почують голос Його, і повиходять: котрі добро робили (церква) в воскресенні життя, а котрі зло робили (решта людей) в воскресенні суду.”

В загалі Християни думали, що Авраам, Ісаак і всі пророки пішли до неба, але Біблія не попирає такого погляду. Ісус сказав: „Ніхто не зійшов на небо, тільки хто з неба зійшов, Син чоловічий.” (Йоана 3:13) Ісус також сказав про Йоана Христителя: „Не явився між народженими від жінок більший од Йоана Христителя; найменший же у царстві небесному більший од него.” (Маттея 11:11) Розуміється, если найменший в царстві небеснім є більший від Йоана, то треба заключити, що Йоана там не буде. Жадний чоловік, що вмер перед Ісусом, не буде в царстві небеснім. Це заключення є в гармонії всего писання. Ісус був Головою церкви, отже ніхто не міг попередити Його; всі інші члени церкви мусять бути послідувачами Агнця.

Коли ми раз зрозуміємо, що св. Письмо говорить про небесну невидиму фазу царства Божого і також земну видиму, тоді многи тексти стають нам ясні, котрі перше не були зрозумілими. Наприклад в еван. Луки 13:28 читаємо, що Ісус промовляючи до фарисеїв, котрих Він назвав гипокритами, сказав: „Побачите Авраама, та Ісаака, та Якова, і всіх пророків у царстві Божому, себе ж вигнаних геть.” Це зовсім не будо розумно припускати, щоби ці гипокрити фарисеї були в небі: Вони змовлялися погубити Ісуса. Вони наймали ложних свідків, щоби засудити Його на смерть. Отже спевністю, що вони не будуть в небі; але, після сього тексту то вони будуть пробуджені на землі і побачуть Авраама, Ісаака і Якова в земній часті Божого царства.

Ісус виразно сказав сим фарисеям, що хотяй вони будуть бачити Авраама, Ісаака, Якова і всіх інших пророків в царстві, то самі вони будуть викінені геть. Як же вони будуть викінені? Відповідь є така: Тому що вони добровільно бунтовалися проти Ісуса і переслідували Його, для того помруть другою смертю. Їх кара буде вічне знищення. Вони не будуть мати жадної участі в царстві. Така доля чекає кожного, хто в котрімбудь віку добровільно противиться правді і тим, котрих Господь вживає для голошення правди. Хто добровільно грішить, той не може мати прощення ані в сім віку ані в будучім.

А тепер наводимо кілька із многих текстів, котрі доказують, що люди будуть вічно жити на землі. В Псалмі 37:29 читаємо: „Праведні

будуть мати землю, і жити на ній по віки.” Загально люди вірували, що всі праведні люди підуть до неба, але сей текст ясно говорить, що праведні будуть вічно жити на землі.

Знову в Приповідях 2:21 читаємо: „Бо тільки праведні наслідять займанщину, й вікувати муть на ній по вік чисті серцем.”

Пророк Ісаїя, указуючи на кінець тисячу років царювання Христа, коли всі добровільні грішники будуть знищені другою смертю, і коли лише праведні люди лишуться, говорить: „І нарід твій всякий праведний навіки унаслідить землю.” — Ісаїя 60:21.

Многи інші тексти показують нам, що земля станеться як рай Еденський; що замість будаків буде рости мирт, і що там, де пустиня була, зацвітуть рожі; і що лев і ягнятко разом лежати муть, а мала дитина зможе їх пасти. Знову інші тексти учать, що люди будуть будувати доми і мешкати в них; і будуть насаджувати винниці, і їсти муть плоди їх, і що знання о Бозі так буде наповнене, як море водою.

Ісус відносився до земного царства, коли Він навчив своїх учеників молитися: „Нехай прийде твоє царство. Нехай буде твоя воля, як в небі, так і на землі.” Павло відносився до тої самої річі, коли він сказав: „Перед імям Ісуса поклониться всяке коліно, що на небі і на землі.”

Розуміється, що если будемо триматися вірувань людських, то ми не можемо вірувати в спасення на землі, тому що вони вчать, що земля буде знищена. Але про це Біблія нігде не говорить. Екклизіїста 1:4 читаємо: „Земля стоїть собі по віки.” І знов в книзі пророка Ісаїя 45:18 читаємо: „Не надармо сотворив її, він приспособив, щоб на ній жили.” Ми бачимо, що Бог не обіцяв Адамові небесного життя по смерті, але сказано йому, щоби він наповняв землю і підневолював її, і панував над звірятами земними птицями і рибами.

Писання показує нам, що Адамові було поручено наповнити землю і підневолювати її, але задля непослушенства він стратив все. Та Божі пляни не поламалися задля гріху Адамового. Бог викупив рід людський від наслідків Адамового гріху і збудить його з гробу і поверне йому то, що Адам загубив, а іменно, дім і вічне життя на землі. Ісус стався людським Відкупителем. Смерть Ісусова запевняє воскресення з мертвих кождою чоловікові і нагоду отримати життя вічне на землі. Тому то Ісус сказав: „Прийшов бо Син чоловічий, щоб шукати й й спасти погибше.” (Луки 19:10) Отже чоловік загубив життя на землі, а не життя в небі.

Бог також відложив період тисячу років для виконання своєї великої роботи. Сей пе-

ріод люди називають „Тисячліття”. Біблія називає його „день Христов” або „царство Христове.” То буде царство Христове, тому що Ісус буде знарядом Єгови для благословення людей і дасть їм свободу, мир, щастя і вічне життя. Перше треба буде збудити їх зі смерті і навчити їх і тоді від найменшого до найбільшого кожний буде знати правду. Таку роботу Христос буде виконувати протягом тисячу років свого царювання. В тім часі всі діти пізнають правду; всі погани пізнають викуп Ісуса і потребу викупу; тоді всі ідіоти і божевільні будуть повернені до пам'яті і почують про одинокі імена через котрі люди будуть могли спастися. У тім часі ліниві і байдужні, що тепер називають себе Християнами тому що належать до якоїсь церкви, будуть мусіли покинути свої вірування а вчитися правди. Христос буде царювати жезлом залізним, що значить усі будуть мусіли бути послухні правді, а если ні, так будуть мусіли умирати другою смертю.

Дальше писання показують що з початком тисячу років царювання Христа, церква злучиться з Ним і буде подібна Йому і буде царювати з Ним тисячу років. Се пояснює чому церква спасеться перше і чому буде двояке спасення.

Церква називається „невістою Агнца.” Вона буде співнаслідницею з Ісусом і буде помагати у великій роботі повернення світа підчас ти-

сячу років царювання Христа. Людські змагання повернути світ є не лише безпідставні, але і дурощами в очах Божих; і розуміється, що з часом всі їх змагання цілковито упадуть. Але царство Христа не буде невдачою. Цар Ісус має всяку силу в небі і на землі. Він звяже великого людського ворога, диявола, на тисячу років і робота царства буде йти без перешкоди. Товаришкою в сій роботі Ісуса буде правдива церква, котру Бог вибирав через минулих дев'ятьнацять століть. Їй також буде дана сила і власть робити певну роботу. Ніхто більше не мав такої влади і сили.

Людські вірування вчать, що люди мають повернути світ перед приходом Христа, однак Біблія учить, що Христос прийде в тій цілі, щоби повернути світ. Такі людські вірування були причиною замішання відносно зрозуміння Біблії.

Отже відповідь на наше питання хто піде до неба? є: Лише ті підуть, що будуть співробітниками з Ісусом в поверненню роду людського. Вони мусять доказати своє послухенство і вірність тепер і мусять бути відповідні до сеї роботи. Вони мусять бути вірними, побідниками, і мусять терпіти, щоби царювати з Ним. Їх нагорода є велика. Не лише, що вони будуть посідати божественну природу, всяку силу, духові тіла і славу, але вони будуть співробітниками з Ісусом в благословенню живих і мертвих.

Молитва в Новім Завіті

Одна із многих ріжниць між Старим а Новим Завітом є місце яке занимала молитва в життю Божих слуг. Ся ріжниця є ясна кождому звичайному читачеві, котрий навіть не студював близько Біблію.

Зачасів Старого Завіту молитва не була приписана людям. Тоді молитва була привилеєм для тих, хто хотів почитати Єгову. Але за часів Ісуса і опісля, молитва сталась конечностю.

Як здається то патріярхи не мусіли молитися до Єгови о поміч, щоби їм сповнити услівя їх угоди. Так само і Ізраїль не потребував, просити Його помочи. Вони мали сповнити їхні угоди без прошення помочи Єгови.

За часів Старого Завіту молитва була виімковою річею, радше чим звичайною. Але за часів Нового Завіту молитва сталась конечностю для життя учеників. Отже ся ріжниця, можна сказати, є між привилеєм а конечностю до життя.

Стан Ізраїльського народа в його краю був майже такий самий як Адамів в раю; вони не потребували молитися, тому що, сповняючи за-

кон, вони могли жити безнайменшого страху і клопоту. Отже в їхній угоді не було нічого, щоби зобовязувало їх молитися. Се й но коли вони були гноблені ворогами, або взяті в неволю і не мали ані священника ані жертівника, то аж тоді вони мали привилей кликати до їх Бога.

Хотяй молитва не була частю Ізраїльської релігії в почитанню Бога, то однак у пізнійшій часі вона увійшла в їх систему церемоній. Се показано як за часів Ісуса фарисеї йшли на місце торгу і там прилюдно молилися. Се значить, що тоді молитва стратила своє значіння для многих а сталась лише формою. І справді Ісус обвинувачував фарисеїв за се, що вони йшли на торговлю прилюдно молитися. (Марка 12:38) Правдиві Жиди молилися як і фарисеї, але сі не молилися прилюдно. Се можна пізнати по словах учеників до Ісуса, коли вони сказали: „Господи, навчи нас молитись, як і Йоан навчив учеників своїх.” — Луки 11:1.

З приходом Ісуса прийшла велика зміна у відношенню між Єговою а Його вибраним на-

родом, котрий увійшов в угоду з ним. З Його приходом прийшов час проби для Ізраїля. Если вони відкинуть Божого посланця і Його запрошення увійти в спеціальні благословенства Єгови, як се показано в приповіді о великій гостині, тоді ласка Єгови, яку вони мали через так довгий час, піде до другого народу.

Через певний протяг часу навіть апостоли не розуміли, що ся велика зміна зайшла у Божім плані. Се вже аж пізнійше вони зрозуміли, що Він збирав другий нарід, духовий Ізраїль, котрий Павло називає „Ізраїль Божий.” (Галат 6:16) Перший Ізраїль був вибраний яко сини Якова і їх діти родилися в угоді через закон; але другий Ізраїль складається з тих, що самі посвятилися Богу через Христа.

Бог не міг ділати з духовим Ізраїлем так як Він ділав з тілесним, тому що духовий Ізраїль був вибраний з між поган по одному. З початком Християнської доби між церквами існувала дещо єдність, котрі яко посвячені Богу, старалися тримати себе відлученими від світа. Однак подобалось Богу дозволити на довгий період „темного часу”, у котрім мало бути лише кілька посвячених, і котрі в тім часі не могли мати жадної сполуки одні з другими. Отже по части се було задля тої причини, що Бог постарався о місце для молитви, „престія ласки” в небі, де всі могли йти і відчувати єдність духа з другими тої дорогоцінної віри.

Як бачимо то Ісус не говорив багато своїм ученикам про молитву. Вони згадали Йому в сім перше. Можливо, що вони бачили як часто Він перебував у молитві; і як Йоан учив своїх учеників молитися, отже і вони не хотіли полишитися позаді. Хотяй Ісус відповів їм на їх питання і дав їм так звану „Господню молитву”, то однак се вже аж при кінці Його місії Він їм дав сей привилей. Причина сьому мабуть була та, що тоді Він обіцяв їм зіслати св. духа; і тоді Він дав їм привилей молитися о всі їх потреби, кажучи: „Коли пробувати мете в мені, а слова мої пробувати муть у вас, то чого схочете, просите мете, і станеться.” — Йоана 15:7.

Ся злучність має певне значіння. Привилей молитися був даний з даром духа святого. Отже лише ті, що мають духа можуть молитися о що вони хочуть; і лише тим буде дана відповідь.

Де хто може заперечити се тим, що ученики молилися перед зісланням св. духа, підчас коли вони вибирали другого апостола на місце Юди. Отже треба памятати, що перед своїм вознесенням Ісус дихнув на них і сказав: „Прийміть св. духа.” що було запевненнем, що благословенства прийдуть на них в день пятидесятниці. По зісланню св. духа всі бра-

ття перебували в апостольській науці і в молитві. (Діян. ап. 2:42) О що ся громада людей молилася? Безсумніву, що провідниками їх були апостоли і вони молилися після вказівок полишиних Господом. Их молитва була за добро церкви і щоб імя Єгови було прославленне.

По сім як апостолів бито провідниками народу, вони знову молилися о відвагу, щоб вони могли проповідувати слово Господне і щоб більше ознак могли показати в імя Ісуса. — Діян. ап. 4:29,30.

Як апостола Павло научав церкву про головні доктрини, так само він научав її про молитву. Але о що точно ученики мають молитися, то про се нема спеціальних поучень. Ісус сказав: „Чувайте і молисья, щоб вам не впасти в спокусу.” Сим Він неначе наминає учеників, щоб вони все чували і молилися о мудрість звиш над всіма справами життя.

До Ефесян апостол писав: „Всякою молитвою і благаннем молячись всякому терпінню і благанню.” (Ефесян 6:18) До филипчан сказано: „А у всьому молитвою і благаннем з подякою нехай обявляють ся прошення ваші перед Богом.” (Филипчан 4:6) До Римлян апостол писав: „В надії веселі; в горю терпеливі; в молитві непереставаючі.” (Рим. 12:12) До Колосян 4:2: „В молитві кріпиться, пильнуючи в ній з подякою.”

Тут питання насувається, чому апостол заохочує до постійної молитви і чування? Де хто виснував із сих слів думку, що у своїм умі треба все молитися і роздумувати побожно; а дехто в середно темних віках, зрозумів се писання цілком в літеральний спосіб, із того повстали Римські системи монастирів і інших церков. Але ми знаємо, що таке постування є обманом і западня. Ввесь світ знає, що ся система неприродного життя допровадила до неприродних практиковань на шкоду людству.

Се правда, що Ісус казав своїй церкві бути віддільною від світа, але Він ніколи не розумів, що вона мала відлучитися від людей. Не від людей, а від світової політики, котра є під керівництвом сатани, Ісус сказав своїм ученикам відлучитися.

Збігом часу в сих монастирях витворилась система молитви. Молитися вже не означувало засилати просьбу до Бога, але треба було приготувляти перше ум і серце, щоби можна приступити до божественного іства. І скільки часу треба було, щоби приготувитися до молитви, то стільки часу треба було на відпочинок по молитві. Такий механічний знаряд побожности був винаходом сатани. І так постійно витворилися форми молитов не на славу Богу, а радше, щоби задоволити тілесний ум.

Навіть в наших часах сатана ошукав много

побожних людей в сій справі. Многі з них відкидають теорію монастирську, але, маючи бажання бути святими, вони часто є заняті довгою молитвою неначе молитва є найважливішою річю в життю Християнина. Такі люди читають слова апостола зовсім літерально і тратять час на довгі молитви, бо думать, що сим вони відлучають себе від світа. Задля сього в них часто виростає фарисейський дух і вони неначе кажуть: „Боже, дякую тобі, що я не такий, як інші люди.”

Досвід учить, що де є поверховна побожність, там є небезпеченство духової гордості. Коли ученик є в потребі, то він повинен на хвилину відлучитися на молитву так як Ісус сказав: „Ти ж, коли молишся, увійди в хату твою та, зачинивши двері, помолись Отцю твоєму потай; а Отець твій, що бачить потайне, віддасть тобі прилюдно.” (Маттея 6:6) Служити Богу не значить відлучитися від людей. Служити значить бути активним, а не в стані відлучення.

Але коли взяти під розвагу, що більшість учеників Ісуса є покликані з покірнішою і біднішою класи людей, котрі мусять підтримувати себе з пряці рук, то очевидно, що Павлове напаминання до безнастанної молитви не може означувати, що ученик мусить кожного часу молитися. Ученик, котрий є зайнятий в службі свого хлібодавця не може вірно виконати своєї задачі, если його ум буде все зайнятий просьбою до Бога. Спевністю, що Павло розумів так само як й Ісус, а іменно, що ученик мусить все чувати над річами котрі будуть надію мають ціль в життю, і щоб бути все готовим відперти напад ворогів.

Ісус, розказуючи о що Християнин повинен молитися, сказав: „Коли чого просити мете в імя, мое, я зроблю.” (Йоана 14:14.) Чи се значить, що Християнин може просити Бога о всяку річ яку він схоче? Духовенство дуже мильно поінформувало людей в сій справі. Ігноруючи фактом, що Єгова не є зобовязаний відповідати на молитви, лише тих, що зробили угоду з Ним через Ісуса, вони вчили по всіх церквах, що кождий чоловік є послідувателем Христа, без ріжниць чи він є посвячений чи ні. Вдійсности люди нічого не знають про посвячення себе Господу, лише то, що духовенство є посвячене на Його службу, так як колись посвячувались священники Ізраїльські.

Дехто уважає Бога, неначе би Він був великим склепарем у котрого можна купити всякі річи. Вони уважають молитву за гроші чим можна купити всякі бажані річи. Через се, що вони називають себе Християнами вони думают, що вони мають вступ до всіх бажаних річей в того склепара і що вони мають

свободу приходити і відходити після їх волі. В подібний спосіб многі трактують Єгову.

Безсумніву, що многі думают коли вони просять Бога о якусь потрібну річ, то сим вони віддають Йому піклін і пошану. Але така „молитва” є крайно самолюбна. Спевністю, що нема причини до думання, що Бог слухає їх більше як Він звертає увагу на всі церемонії і обряди так званих Християн.

Господня молитва є його вказівки для Його учеників і є дана для тих, що приходять до Бога через через Нього. Після даної Господом молитви, то ученики, котрі були викликані з темряви в Його дивне світло, (І Петра 2:9) мали робити просьбу лише після духа, бачучи, що Господь найпершими словами пригадав хвалу для Єгови.

З найперших слів в молитві Господній виринає думка єдності тих, що моляться, „Отче наш, що на небі.” Як бачимо, то ся молитва була дана для церкви взагалі, радше чим кождому з окрема. По признанню імени Єгови, великого Добродія Його дітей, наступає просьба о установлення Божого царства, щоб Божа воля була виконана на землі як і в небі. Се є велика мета, задля котрої Ісус прийшов, щоби установити в назначенім Богом часі царство і щоби імя Єгови було прославлене, і щоби всі люди виконували волю великого Творця, і для свого власного добра. Се вже аж по поклоненню Богу і по молитві за Його справи, що приходять згадка про особливі по потреби. Але навіть і тоді ся просьба відноситься більше для загального добра чим для особистого. „Хліб наш щоденний дай нам (не мені) днесь.” Ся молитва є просьба о добро церкви взагалі, так як і Господь сказав, що всі є одно, і справа одного є справа всіх.

Отже як бачимо що, хотяй ученикам є даний привилей молитися о що хотять, і коли хотять, то однак молитва мусить бути в дусі. Правдивий послідуватель Ісуса молитися лише за сі справи, котрі були передані йому яко доморядникові від його посвячення. Если він забудеться і молитися о самолюбні річи, то Бог може вислухати його але на його шкоду. Він може часом відповісти йому після ідолів які він має в серці своїм (Езекиїла 14:4), і так чоловік може молитися самий собі на шкоду.

Безсумніву ученик має привилей приступати до престолу ласки всякого часу; але дух в ньому кермує ним як він має уживати сей великий привилей, щоб часом не вживати його для самолюбної цілі. Такий памятає, чи то він молитися самий чи разом у церкві, що молитва о самолюбні річи приносить нічо лише шкоду для просячого.

Тексти і Коментарі на Освідчення

Середа 6-го листопада

«Коли хто служить, нехай же служить по силі, котру подає Бог; щоб у всьому прославлявся Бог через Ісуса Христа, котрому слава і держава по вічні віки.» — 1 Петра 4:11.

ІСУС сказав, що Він прийшов служити. Слуга Божий або міністер є той, хто є одигнений в силу і власть представляти вищий авторитет. Він є послом і має сповнити певну урядову службу. Його власть є обмежена через посланництво, яке він отримав від того, що назначив його. Павло сказав: „Я є назначений на міністра, після доморядництва Божого даного мені, щоб возвідцати Слово Боже.“ Правдивий міністер Божий служить не в своїй силі, але в Господній, і він старатися представляти Ёгову вірпо і прославляти Його.

Середа 13-го листопада

«Правда Господи перебуде по віки. Хваліте Господа.» — Псалма 117:2.

БОГ уживав людей за свій іструмент в різних часах для голошення правди, але правда все була власністю Ёгови. Біблія є його Слово правди, дана для тих, що шукають Божої праведности. Шукаючий правди не потребує робити здогадів, ані також не потребує уперати своїх заключень на оцінях людських; але маючи писання і знаючи що вони є Словом Божим і для того абсолютно правдивим, він може переконати всяку науку предложену йому. Бог заховав своє написане Слово правди перед всякими зусиллями сатани і його агнетів, які хотіли знищити його. Та тепер приблизився час і Бог обявить свою правду, і всі старання сатани не зможуть стримати її. Приплив правди буде підніматися чим раз висше і висше аж наповнить усю землю, як море водою. Се все вийде на славу Бога Ёгови.

Середа 20-го листопада

«Возвісти славу Господеві. Єрусалиме! Хвали, Сионе Бога твого! Ставить мир в границях твоїх, насичує тебе плодом пшениці.» — Псалма 147:12,14.

ВСІ вірні своїй угоді через жертву і котрі є під ризами справедливости, живуть в мирі між собою. Вони своїми очима бачуть великі правди відкриті в Слові Божім, і такі чувають пильно над справами Божого царства. Разом, як одно тіло, вони підносять свій голос і гармонійно співають. Щоби дати їм сили, Ёгова кормить їх солодкою пшеничною поживою. Не лише що Він дає їм покорм із Слова Божого, але Він показує їм значіння його, що вельми оживляє їх і зміцняє. Інші, що є заняті сваркою та спором, кормляться соловою і не розуміють правди ані не можуть радуватися дорожцінностями правди, які є тепер відкриті Божим остаткам.

Середа 27-го листопада

«Отець любить Сина, і все дав у руки Йому.» — Івана 3:35.

ЛЮБОВ Бежа до Його возлюбленого Сина була найвисша. Ісус свідкував про те солодке відношення, яке існує між Отцем а ним. Син був найдорослишим старбом в серцю Його Отця. Але если би Бог не був уживав своєї любови взглядом людства, то чоловік ніколи не бувби міг жити вічно. Апостол зкоштовавши божественної любови і небесного дару, і не маючи способу відплатитися ані слів щоб віддячитись, воскликнув: „Дяка ж Богу за невимовний дар його.“ Се був невимовний дар Божої любови для людства.

Середа 4-го грудня

«Хвали Сионе, Бога твого! Він дає сніг, як вовну, як вовна іней розсипає.» — Псалма 147:12,16.

СНІГ є приємний і красний для виду, але є зимний; зовна є тепла і представляє вигоду, відпочинок і мир в умі. Так правда для декотрих виглядає зимна і не інтересна, але коли зрозуміла тоді серце стає теплим. Іней є застарілий мороз, і є дуже зимний і неприємний. Так декотрі люди задивляються на теперішню правду як на релігію в котрій вони не знаходять жадної радости; і спершу правда виглядає для них зимна і неприємна, але коли пояснити їм правду як слід тоді обставини змінюються і іней зникає так, як попів перед подувом вітру. Задля сього всі діти Сиону славлять Ёгову.

Середа 11-го грудня

«На мурах твоїх, Єрусалиме я сторожу поставив, і не змоєкати ме вона ні в день, ні серед ночі.» — Ісаія 62:6.

БОЖІ неказані слуги є зібрані в єдність, щоб вони могли розказувати про Його діла. В голошення правди не може бути кільканайцять напрямів. Сі що є сторожами на Єрусалимських мурах бачуть „око в око“ і разом підносять голос свій і співають. Се не лише значить розказувати Божий плян людям про минулість, теперішність і будучність, але се значить розказувати про се, що Ёгова робить тепер. Много чудових річей діється на землі, і се є повинність і задача Божих слуг розказувати значіння про сі діла тим, що хотять слухати. Людям конечно треба сказати, що звання Ёгови і послушеньство до Його волі є одинока дорога, що веде до життя.

Середа 18-го грудня

«Хто жертвує хвалу, прославляє мене, і хто справляє дорогу, тому дам побачити спасення Боже.» — Псалма 50:23.

СЕ й не ті, що радісно співають в честь Бога Ёгови і що прославляють Його імя з чистого і несамодлюбного серця, що подобаються Йому. Ставучи ясно і недвозначно по стороні Ёгови і відважно свідкують про Його імя, вони приготавливають дорогу, через котру Ёгова покаже їм спасення. Вони не знають жадного иншого Бога лише Всевисшнього. Вони є на Його стороні, і постановивши стояти там, вони радісно підносять

свій голос в Його честь. Отже завжди, що остаточне спасення останка залежить від постійно і вірного служення Йому Єгови в сповненні угоди через жертву.

Середа 25-го грудня

«Я Ісус післав ангела мого, свідкувати вам усе по переквах. Я - корінь і рід Давидів.»—Откриття 22:16.

ДАВИД, син Есееї („живучий“), був назначений на Ізраїльського царя. Він представляв Христа як Царя. Давид уродився в Ветлесемі; і Ісус також вродився там, про що читаємо так: „І ти Ветлесе—ти Ефрато,

... з тебе вийде мені Той, що має бути Володарем в Ізраїлі.” Хоть се пророцтво сповнилося в меншості коли Ісус вийшов з вїдтам як чоловік з буквального міста Ветлесему, то однак довше Його сповнення взяло місце „аж коли породить та, що має породити.” Народження „хлонтати”, що представляє нове правительство або новий варід, є ключем до сеї справи. (Михея 5:3) Отже се пророцтво сповнилося в 1914 році з приходом Христа щоб царювати, а 1918 році Він представив себе як Цар і Голова Сиону. Тоді те Ісус стався правильним Наслідником, як „корінь і рід Давидів” і всіх обїтниць Давидових відносно віковичного престолу.

Питання і Відповіді

ПИТАННЯ: Що є душа?

ВІДПОВІДЬ: Коротко відповісти, то св. Письмо учить, що душа є організм з духом життя, що становить іство або живу душу. Чоловік не посїдає душі; чоловік є душа. Коли чоловік умирає тоді і душа вмирає, себто, він перестає існувати. Від коли Христос умер за рід людський, від тоді смерть рахується як сон; і з сього то смертного сна рід людський має бути пробуджений у воскресенню. Завваж як пророк Йов говорить: „О, колиб ти сховав мене в преисподній і там держав мене, аж повіль гнів твій перейде, й положив реченець, і спогідав знов про мене! Ти кликнув би а я давби відповідь тобі, й ти подав би ласку твору рук твоїх.” (Йов 14:13,15)

ПИТАННЯ: Як треба розуміти слова пророка Йова 19:26: „І я в тілі мойому побачу Бога”, підчас коли Бог сказав до Мойсея, що „не жити мені вже людина що бачила лице моє.” — 2 Мойсея 33:20?

ВІДПОВІДЬ: Після нашого розуміння, то Йовові слова сповняться коли процес воскресення скінчиться і тоді Йов побачить на кождім місці обявлення Бога в тілі. Або инакше сказати, він буде бачити повне обявлення Бога так якби і самий Бог взяв на себе людське тіло. Він буде бачити мудрість, справедливість, любов і силу, земний образ Сотворителя.

Тому що Відкупитель Йовів живе, і тому що Він буде царювати на землі, для того Йов побачить совершенність, с.т., побачить Бога обявленого у своїм власнім тілі і в тілі других живучих тоді. Але хотия Йовів Відкупитель живе і возьме під свою контролю справи землі, то однак ніхто ніколи не буде бачити Його з людей літеральними очима.

ПИТАННЯ: Прошу пояснити Маттея 27:52,53, „І гроби порозкривались; і многі тіла святих усопших повставали і, вийшли з гробів після воскресення Його, поприходили у святий город, і показались многим.”

ВІДПОВІДЬ: Тут є причина сумніватися чи ці верші є правдиві. Если гроби отворилися через землетруси підчас розняття Господа, то виглядає дивним, що ті святі чекали там ще кілька днів і не виходили з вїдтам аж по воскресенню Його. Судячи також по контекстах, ми бачимо, що ці вершинки говорять про зовсім

ишний предмет як попередні або слідуючі тексти. Треба також завважати, що лише в однім місци в Біблії є згадано про сю поїю, а всі інші писателі св. Письма мовчать про се. Отже спевністю, що еслиб се дійсно було сталося, то і другі писателі булиб згадали про се.

ПИТАННЯ: Яка є різниця між католицькою Біблією а протестанською?

ВІДПОВІДЬ: Католицька як і протестанська Біблія є переложена з тих самих грецьких і єврейських рукописей. Різниця в тих перекладах є дуже мала. Наприклад в протестанській Біблії текст переложений так: „Покайтесь і охрестіться”; а в католицькій Біблії сей верш звучить: „зроби покуту і охрестися; але ся різниця є маловажна. Окрім сього католики прийали до Біблії за автентичні декотрі книжки, котрі протестанти уважають за неправдиві і тому відкинули їх, бо ані наш Господь ані апостоли не згадували про них. В тих книжках також знаходяться такі вирази, що не годяться з правдою ані з духом правди. Напримір в однім місци в тих книжках оповідається як Ісус, коли був малим хлопцем, розсердився на свого товариша і дивився на нього так строго, що з того хлопця вибухла полемінь і він згинув. Хто будь може бачити, що се не могло бути правдою. Перше, тому що Ісус не отримав св. духа (робити чуда) аж коли Він був трицять років віку; а друге, що такий дух, який був показаний в сїм випадку, не є дух Господень, а дух диявольський.

ПИТАННЯ: Про яку „колючку в тілі” говорить Павло?

ВІДПОВІДЬ: Ми віримо, що Павлова „колючка в тілі” був його короткий зір, який він дістав від блиску обявлення Господнього в дорезі до Дамаску. Він був осліп підковито натри дні, але його зір був привернений йому через руки Ананій. Отже тому в своїх писаннях йому через руки Ананій. Отже тому в своїх писаннях до Галат Павло згадує про се. „Виб тоді, вирвавши очі свої, оддали мені.” І дальше він сказав: „Ви бачите якими велики літерами я писав до вас лист.” Неначе йому було трудно писати дрібними літерами. В історії він також є названий недобачаючий Жид.” Отже ми віримо, що се, що становило „колючку в тілі.”